

zažalovaného peníze. Žalobce nárok na zaplacení tohoto peníze opírá o uznání jeho výše. V případě uznání nemá určování poplatků podle § 179 not. ř. místa. Žalobě není tedy ustanovení § 179 not. ř. na překážku. Ukáže-li se tvrzení o uznání nesprávným, bude žaloba o zaplacení požalovaného peníze pro nedostatek jeho určení předčasnou a podle toho bude s ní naloženo. Odmítnouti žalobu pro nepřípustnost pořadu práva i pokud se v ní domáháno určení povinnosti žalovaného k placení (žádání eventuelní), nelze.

Čís. 7898.

Odměny podnikatelů poštovních jízd jsou zcela vyloučeny z exekuce.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 199/28.)

Soud první stolice povolil ku zajištění peněžitě pohledávky proti majiteli poštovního pojezdného úřadu exekuci zabavením dlužnickovy pohledávky za československým poštovním erárem ze smlouvy o vedení poštovního úřadu pojezdného. Rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto podle patentu ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s. podle čl. VIII. čís. 7 uv. zák. k ex. ř. v platnosti nedotčeného, důchody poštovníků z oprávnění vztahujících se ke službě poštovní ne-mohou býti ani obstaveny, aniž může na ně dobyt býti právo zástavní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční návrh směřuje k zabavení pohledávek povinného za erárem z vedení poštovního úřadu pojezdného v K. Podle § 29 patentu ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s., jenž byl výslovně zachován v platnosti čl. VIII čís. 7 uvoz. zák. k ex. ř. nelze nabýti ani obstatky ani zástavního práva na oprávnění poštovníků, vztahující se k poštovní službě a na jejich požitky z ní plynoucí, dále na peníze jimi vybrané pro účet státní pokladny, jakož i na dopravní prostředky, zařízení a nářadí ke službě určené. Jest otázkou, zda pohledávky povinného za erárem z vedení poštovního úřadu pojezdného lze zařaditi mezi požitky poštovníků z poštovní služby. Rekursní soud zodpověděl otázku tuto kladně a to právem. Poštovníkem dlužno po rozumu patentu ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s. rozuměti soukromého podnikatele, jenž provozuje poštovní přepravu za úplaty, poskytovanou mu státem, a úplatou jsou příjmy plynoucí mu právě z tohoto jeho oprávnění. Řečený patent dává na jeho výpočet věcí z exekuce vyjmutých (oprávnění týkající se poštovní služby, příjmy z ní plynoucí poštovníkům atd.) úmysl ochrániti poštovní službu před exekucí. Jakoby nebylo možno podle tohoto patentu vésti exekuci na vozidlo, používané k poštovním jízdám, bez ohledu

na to, že jest majetkem soukromého podnikatele, nelze vésti exekuci ani na odměnu, smlouvenou mezi poštovní správou a podnikatelem za účelem provozování těchto jízd, neboť i tato odměna jest určena ku zabezpečení nerušeného chodu poštovní služby. Jsou tedy odměny podnikatelů poštovních jízd z exekuce zcela vyřoučeny podle § 29 patentu ze dne 5. listopadu 1837, čís. 240 sb. z. s. a čl. VIII čís. 7 uv. zák. k ex. ř., ať jsou jejich podnikatelé majiteli poštovních úřadů s poštovními stanicemi t. zv. poštmistři, či pouze majiteli poštovních úřadů pojezdních, poštovních stájí (Věstník pošt a telegrafních úřadů z r. 1901 čís. 134), neboť podle § 29 cit. patentu neměla býti stanovena výsada pro určitý druh osob, poštmistřů, nýbrž nedotknutelnost předmětů, potřebných k výkonu poštovní služby. Rekursní soud rozhodl tedy ve srovnalosti s citovanými zákonnými předpisy a bylo proto nutno jeho rozhodnutí potvrditi a bezdůvodný dovolací rekurs zamítnouti.

Čís. 7899.

Náhrady výdělku, jenž ušel obchodnímu cestujícímu tím, že byl při dopravě na dráze odcizen jeho kufr se vzorky, lze se na dráze domáhati pouze tehdy, byla-li krádež zavazadla zaviněna hrubou nedbalostí dráhy.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Rv I 953/27.)

Žalobce, obchodní zástupce, odevzdal dráze k dopravě dva kufr. Za dopravy se ztratil kufr, v němž byly vzorky zboží. Ježto výroba vzorků toho druhu, jaké byly ve ztraceném kufru, vyžadovala 30 dnů, nemohl žalobce po tu dobu cestovati, čímž mu vzešla škoda, jejíž náhrady se domáhal na dráze. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Procesní soud bezvadně zjistil a správně doličil, že tu nejde o ručení železnice za ztrátu nebo poškození zavazadla po rozumu § 35 žel. dopr. ř., nýbrž jen o ručení železnice podle § 37 (4) žel. dopr. ř. K posouzení, jsou-li důvodnými výtky, že řízení jest neúplným a že byly nesprávně hodnoceny důkazy, dlužno především zkoumat, dokázal-li žalobce, že jest tu předpoklad § 95 žel. dopr. ř., jehož se dovolává § 37 (4) žel. dopr. ř., tedy byla-li škoda způsobena železnicí úmyslně nebo hrubou její nedbalostí. Zlý úmysl žalobce netvrdil. Hrubou nedbalostí jest odvolateli přiznaná skutečnost, že byl kufr ukraden, ježto prý železnice nedbala povinné opatrnosti. V tom směru lze mu přisvědčiti jen potud, že tu jde o nedbalost, ale nikoliv i potud, že tuto nedbalost lze kvalifikovati jako hrubou. Nestačíť, aby bedlivost pro vzájemný styk v § 1297 obč. zák. a čl. 282 obch. zák. předepsaná byla porušena, nýbrž musí se tak státi způsobem zvláště těžkým. Žalobce, který v té příčině má břímě důkazní, neuvedl nic konkrétního. Dlužno proto souhlasiti s právním názorem procesního soudu a s jeho důvody, že hrubé zavinění dráhy není dokázáno. Odvolatel nesmí přehlížeti, že železnice dopravují zboží hromadně, že při tom musí přesně dodržovati